

door

ALI STANDISH

In samenwerking met de Conan Doyle Estate Ltd.

LEMNISCAAT 8 ROTTERDAM

Vertaling: Margaretha van Aniel
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2024

ISBN 978 90 477 1632 7

NUR 284

Tekst © Ali Standish, 2025

Oorspronkelijke titel: *The Improbable Tales of Baskerville Hall. The Valley of Lies*
Oorspronkelijke uitgever: © 2025 HarperCollins Children's Books,
onderdeel van HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.
Onder licentie van Working Partners, Ltd. en de Conan Doyle Estate Ltd.

Arthur Conan Doyle® en zijn geregistreerde handelsmerken van de Conan
Doyle Estate Ltd.® gebruikt onder licentie van Working Partners Limited in
samenwerking met de Conan Doyle Estate Ltd.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm,
geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van
(delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies.*

Drukwerk: Wilco, Amersfoort

*Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt
en verouderingsbestendig papier.*

Kijk voor spelletjes, activiteiten voor thuis en in de klas
en meer op: WWW.LEMNISCAAT.NL

*Voor de moeders die
verhalen vertellen*

*‘Als je al het onmogelijke hebt uitgesloten,
moet wat overblijft – hoe onwaarschijnlijk ook –
de waarheid zijn.’*

– SHERLOCK HOLMES

Inhoud

Een nieuw spel	13
Steeds meer geheimen	22
Het Baskervillebal	33
Een onverwacht reisje	44
De Majestueuze Express	52
Het raadsel van het verdwenen manuscript	61
Oakwood	74
Arthurs raadsel	87
Een oude brief	95
Oorlog	103
Aan de overkant	111
Kleine blijken van dank	120
De kunst van het niet-weten	131
Dorothy	138
Varenkoorts	142
De drie beesten van het Inferno	154
Tatie Pot	163
Het eiland van de vogels	176

In het nauw	183
De waarheid over mevrouw Fairfield	190
Het kerkhof van Grasmere	201
De steencirkel	210
De drieënveertigste steen	217
Het schip, het paard en de gouden boog	226
De proef van de leeuw	237
De ultieme test	246
Het Koperen Hoofd	251
Het Hoofd spreekt	258
Mary's spel	271
Hoogmoed komt voor de val	282
Een eenzame ruiter	287
De eed	295
Een nieuw verhaal	303
Dankwoord	311
Arthur Conan Doyle en zijn reizen	313
Foto's uit de wereld van Arthur Conan Doyle	317

Een nieuw spel

ARTHUR CONAN DOYLE WAS EEN JONGEN DIE EEN moord moest oplossen.

Het liefst nog voor de lunch.

De knorrende geluiden van zijn maag rommelden door de stoffige, verwaarloosde kamer. Professor Sherlock Holmes trok een wenkbrauw op. 'Concentreer je, Arthur. De tijd dringt. Wat weten we tot nu toe?'

'Het... Het slachtoffer lag op bed.' Arthur gebaarde naar het hemelbed, dat voorzien was van een half-vergane, mottige spreij en donkere, wollen gordijnen die zowat de vloer raakten.

'Punten van toegang?'

'De ramen waren vergrendeld en de luiken zaten dicht. En de deur was van binnenuit op slot gedraaid, dus je kon er niet zomaar in.'

'Maar toch werd er een jonge vrouw vermoord. In de bloei van haar leven, pas verloofd. Ze zou het fortuin van haar overleden ouders erven en stond op het punt haar eigen gezin te stichten. Wat ging er mis?'

Arthur probeerde de feiten rond de moord op

Theodora Parks op een rijtje te zetten. Professor Holmes had hem verteld dat ze honderd jaar geleden in deze ruimte om het leven was gebracht. De slaapkamer – de plaats delict – bleef in de originele staat, maar de moord werd niet opgelost. Tenminste niet voordat Holmes er als jonge student naar binnen stommelde, gefascineerd door de oude schoolgebouwen vol haveloze kelders en zolders – het latere Baskerville Hall.

Sindsdien gebruikte hij de kamer om de analytische vaardigheden van een select aantal leerlingen te testen. Het oplossen van deze moord was Arthurs eerste opdracht als lid van Holmes' Binnenkring.

Officieel had Baskerville Hall vijf studiekringen en Arthurs vrienden zaten verspreid over deze vijf. Maar er bleek nóg een kring te bestaan, de Binnenkring zoals Holmes hem noemde. Tot Arthurs grote vreugde had de professor hem hiervoor gevraagd, zodat hij zich niet behoefde te beperken tot één specifieke studie, maar toegang kreeg tot elke discipline. 'Want,' had Holmes gezegd, 'de ware detective weet alles van wetenschap en techniek, biologie en politiek, en hij verdiept zich zelfs in het grote onbekende. Elke zaak is weer anders, m'n jongen, en daarom moet je overal op voorbereid zijn.'

Wat was er veel veranderd sinds Holmes hem voor de Binnenkring had uitgenodigd. Was dat echt pas twee dagen geleden? En nu sjokte hij hier rond met de professor, in deze troosteloze kamer, terwijl zijn vrienden in een licht klaslokaal zaten, of buiten in de zon liepen met hun eigen studiekringgenoten.

Zijn hand gleed in zijn jaszak. Hij wilde niets liever dan de brief lezen die daarin verborgen zat, ook al had

hij hem al zo vaak onder ogen gehad dat hij hem zo'n beetje woord voor woord kon opdreunen.

Beste Arthur,

Ik hoop dat je je oude vriendin Dinah niet bent vergeten.
Wat een verrassing toen ik vorige week ineens je moeder tegen het lijf liep –

'Doyle!' blafte Holmes en Arthur maakte een schrikbeweging. 'Wat weet je nog meer over deze zaak?'

Arthur probeerde zich te focussen. Hij wilde niet dat Holmes spijt kreeg van zijn uitnodiging.

'Ten eerste,' zei hij, 'hoorde het slachtoffer vreemde geluiden in de nachten voor haar dood, zoals een fluitende vogel. Maar de enige nachtvogels in dit gebied zijn uilen en die fluiten niet.'

'Ga door,' moedigde Holmes hem aan.

'Ten tweede vertoonde haar lichaam geen sporen van geweld, dus de doodsoorzaak is een raadsel.' Arthur wierp een vluchtige blik op het schilderij dat boven het bed hing – een gevulde fruitschaal op een houten tafel, naast een schedel met donkere, gapende oogkassen. Die zwarte kassen gaven hem de kriebels.

'Ten derde,' vervolgde hij, 'riep ze iets vreemds vlak voor ze stierf. *"De gespikkelde –"*

'Gestippelde!' corrigeerde Holmes.

'De gestippelde... *hoepel.*' Zijn hoofd werd wat helderder. 'Dat kan iets te maken hebben met het reizende circus dat op hun terrein was neergestreken. Daar had Theodora's voogd toestemming voor gegeven. Maar geen enkele circusartiest leek een motief te hebben om haar

te vermoorden en natuurlijk kon er sowieso niemand de kamer binnendringen terwijl ze sliep.'

'Dus?'

Holmes staaarde hem net zo aan als de schedel op het schilderij. Wachtend.

Arthur probeerde de puzzelstukjes in elkaar te schuiven. Hij was omringd door aanwijzingen – in een 'geconcentreerde sfeer', zoals Holmes het had genoemd. Toch kon hij er zijn aandacht niet bijhouden. Het briefje in zijn zak woog niet meer dan een veer, maar de woorden trokken aan hem als een loodzwaar anker.

Ik had gelijk een klik met je zusje Mary. Ik mag haar zo graag dat ik er niet aan moet denken dat haar iets naars zou overkomen.

'Dus? Wat is de conclusie?'

'Ik... Ik weet het niet, meneer,' hakkelde hij na een korte aarzeling.

Ik weet niet wat ik moet doen. De gedachte depri-meerde hem. Kon hij het maar hardop zeggen, kon hij Holmes maar vragen hoe hij zijn eigen probleem moest aanpakken. Maar dat was uitgesloten. De brief had hierover geen misverstand laten bestaan.

'Zo ken ik je niet, Doyle,' zei de professor. 'Wil je zelfs geen gokje wagen? Of voel je je niet lekker?'

'Het spijt me, professor. Ik ben gewoon een beetje moe, denk ik.'

Hij ontweek de blik van zijn docent, bang dat die de leugen in zijn ogen zou ontdekken.

'Juist,' zei Holmes. Hij bleef even stil en Arthur hield zijn adem in. 'Nou ja, het was misschien te verwach-

ten. Je hebt nogal een avontuur achter de rug, terwijl ik natuurlijk al die tijd lag te slapen. Ik voel me aardig uitgerust.'

Een avontuur. Ja, zo kon je het noemen. Holmes en zijn goede vriend Challenger (de rector van Baskerville Hall), die in coma lagen na te zijn vergiftigd door de Groene Ridder, oftewel Challengers jongere broer William. Hijzelf en zijn vrienden die in de val liepen – een val die vol zat met zaken als elektrocutie, wedergeboorte en een griezelige poging tot lichaamsruil. Maar hij was de Groene Ridder te slim af geweest, al scheelde het geen haar.

Hij staarde naar de professor en vroeg zich af of het woord 'avontuur' de lading wel helemaal dekte.

'Goed dan,' zei Holmes, terwijl zijn lange, smalle neus Arthurs kant op draaide. Zijn blik werd wat milder. 'Denk erover na en laat het me weten zodra je de oplossing hebt. Dan ga ik nu naar mijn andere studenten.' Met die woorden beende hij de kamer uit en liet Arthur achter met zijn gedachten. En die waren niet bepaald prettig.

In elk geval had hij nu even tijd voor zichzelf. Hij deelde een kleine slaapkamer met zijn vriend Jimmie Moriarty en ook overdag waren er altijd vrienden en klasgenoten in de buurt. Daarom had hij nauwelijks de kans gehad om de brief goed te bestuderen en te checken of hij misschien iets had gemist.

Hij plofte neer op het antieke hemelbed van de vermoorde Theodora. Dat veroorzaakte zoveel stofwolken dat hij ervan moest hoesten.

Toen het stof was gaan liggen, haalde hij de brief tevoorschijn. Tot hij hem van zijn moeder had gekregen,

had hij zich volmaakt gelukkig gevoeld. William Challenger – de Groene Ridder – was verslagen en hij had de breuk kunnen lijmen die de man had veroorzaakt tussen hem en Jimmie. Holmes had ervoor gezorgd dat zijn moeder een bezoekje kon brengen aan Baskerville Hall door het treinticket te betalen. Toen ze weer afscheid nam, begon ze ineens over een of andere nieuwe kostganger.

‘Een weesmeisje dat graag wil werken tegen kost en inwoning,’ had mevrouw Doyle uitgelegd. ‘Ze helpt me enorm. Ze is niet veel ouder dan jij, maar ze is een oude ziel als je begrijpt wat ik bedoel. Ze ziet er prachtig uit, met een bos rood haar. Ze vertelde me trouwens dat ze je kende. Je moet haar in Edinburgh zijn tegengekomen... Dat vergeet ik bijna! Ze heeft een brief voor je meegegeven!’

Arthur kende geen enkel roodharig meisje in Edinburgh. Toch wist hij bijna meteen over wie zijn moeder het had, zelfs nog voor ze haar naam had uitgesproken.

Mejuffrouw Dinah Grey.

Hij kende deze ‘kostganger’ niet als een jonge wees die een baantje zocht, maar als professor Dinah Grey, een machtsbeluste wetenschapper en ex-docent van Baskerville Hall. Ze had een onsterfelijkheidsmachine uitgevonden die een oud mens weer jong kon maken. Voor zover hij wist, had ze al drie levens achter de rug; in de laatste twee dook ze op als respectievelijk haar eigen dochter en kleindochter. Elke keer was ze erin geslaagd om als professor aan de slag te gaan op Baskerville Hall, waar ze haar onsterfelijkheidsmachine had verborgen in een grote, staande klok.

Samen met zijn vrienden had hij de machine ver-

nietig, al was het professor Grey gelukt om hem nog één keer te gebruiken voor hij explodeerde. Ze kwam eruit als een meisje van hun eigen leeftijd met een bos vlammend rood haar. Het had niet veel gescheeld of ze was met machine en al ten onder gegaan in de aardverschuiving die volgde op de explosie.

Al die tijd had hij geweten dat ze ergens rondhing, broedend op een nieuw plan. Maar dat zijn eigen familie daarbij betrokken zou raken had hij nooit kunnen bedenken.

Mismoedig staarde hij naar Dinah Greys bekende, slordige handschrift.

Beste Arthur,

Ik hoop dat je je oude vriendin Dinah niet bent vergeten. Wat een verrassing toen ik vorige week ineens je moeder tegen het lijf liep. Ze kon mijn hulp goed gebruiken, zei ze, en ik voelde me meteen helemaal thuis bij jullie.

Ik had gelijk een klik met je zusje Mary. Ik mag haar zo graag dat ik er niet aan moet denken dat haar iets naars zou overkomen. Daarom heb ik je moeder beloofd goed op haar te passen als ik met haar naar het platteland ga. Je moeder en ik dachten dat zo'n vitstapje haar goed zou doen. Even ontsnappen aan die vieze stadslucht doet vast wonderen voor haar gezondheid. Ik wil mijn belofte aan je lieve moedertje natuurlijk nakomen, Arthur. Het enige wat ik van je terugvraag is een kleine gunst. Wat mij betreft staan we dan weer quitte.

Binnenkort zul je zelf gevraagd worden op reis te gaan. Holmes, die je zal begeleiden, krijgt dan een zaak voorgelegd door een oude vriend. Zorg ervoor dat hij die zaak

accepteert en volledig oplost. Wees bij de afronding en onthoud dit: wie niet waagt, die niet wint. Jij moet dit spel winnen, Arthur, anders wordt je zusje de grote verliezer en dat zou ik erg jammer vinden.

Zodra de tijd rijp is zal ik je informeren over de vervolgstappen.

Met vriendelijke groet,
Dinah Grey

PS Een kleine waarschuwing – als je iemand ook maar iets over deze brief vertelt, wacht de kleine Mary het lot waaraan je mij laatst overliet. Ik houd je in de gaten.

Het duizelde Arthur toen hij weer opkeek. Elke keer als hij deze woorden las, was het alsof hij aan de rand van een diep ravijn stond. Eén verkeerde beweging en hij zou naar beneden storten. Alleen was het niet zijn eigen leven dat op het spel stond. Het was dat van zijn lievelingszusje Mary.

Normaal moest hij altijd grinniken als hij aan Mary dacht. Het was een echt boefje en ze was dol op avontuur. Zo'n uitstapje naar het platteland vond ze natuurlijk geweldig. Zodra Edinburgh achter haar lag, zou ze elke kans aangrijpen om het gevaar op te zoeken.

Zijn ruggengraat begon te prikken, het was alsof er iemand naar hem keek. Maar toen hij een blik over zijn schouder wierp zag hij niemand. Alleen de schedel staarde naar hem. Plotseling voelde hij zich eenzamer dan ooit.

Zijn gedachten gingen naar Theodora Parks, een slachtoffer uit een ver verleden. Ze had zich ongetwij-

feld veilig gevoeld in haar slaapkamer. Met de deur op slot kon er niets gebeuren. En toch was ze als een pion opgeofferd in het wrede spel van haar moordenaar.

Een pion. Zo voelde hij zich nu ook. Een nieuw spel was begonnen. Maar deze keer stond hij noodgedwongen aan de kant van de vijand.

